

Zoeken naar de waarheid van een vader

GESCHIFT van ULTIMA THULE

04/06/2010

@ Theatermaggezien.be (auteur: Ines Minten)

Boris Dimitriu een pakje met daarin de oude viool van zijn vader en de boodschap: 'Gij hebt gewonnen.' Stante pede laat hij alles vallen en trekt naar het Roemeense geboortedorp van vader Stanislas, die zijn gezin heeft verlaten toen Boris zes was. Met uiterst eenvoudige decorelementen en schitterende poppenmanipulaties verhaalt figurentheater Ultima Thule de zoektocht naar de waarheid van een vader. En die van een zoon.

In een kale ruimte die duidelijk nog vatbaar is voor verbouwingen, plaatst Ultima Thule een uiterst eenvoudig decor. Enkele afspanningshekken en houten tafels op wielen. Klaar. Het gezelschap zet de karige middelen optimaal in. Een tafel wordt op zijn kop gezet en is een chevrolet. Een hek doet dienst als gevechtspiste tussen man en vrouw. Van de

verbeelding wordt het uiterste gevraagd en moeiteloos verkregen.

Aan de randen van de speelvloer staan de poppen van Filip Peeters met hun gezichten naar de muur hun scènes af te wachten. De acteurs (Sven Ronsijn, Els Trio, Dominique Collet en Koen De Ruyck) wringen zich in bochten om hen een na een tot leven te brengen. Een zigeunerorkest (Guido Schiffer, Ben Brunin, Michiel Dendooven, Pablo Casella) vrolijkt de boel op en eist een evenwaardig aandeel in de voorstelling op.

Voor Stanislas Brussel weer inruilde voor Roemenië, ontlokte hij zijn zesjarig zoontje op slinkse wijze een belofte. De inzet? Een viool. Boris heeft 25 jaar lang woord gehouden. In het begin was de belofte voor hem niet meer dan een naïef kinderspel. In de loop van de tijd liep ze zich vast in een poel van onbeantwoorde vragen. Was Stanislas' kant van de deal vals? Boris twijfelt, wordt kwaad, mist zijn vader, wil hem nooit meer zien. Wie was die man van wie hij zo heeft gehouden en die hij zo diep heeft gehaat? Die vraag stuurt de volwassen Boris achter de antwoorden aan. In het hart van Transsylvanië blijkt de waarheid niet zo eenvoudig te achterhalen. Boris volgt een spoor van mysteries, halve waarheden en driekwart leugens. Was Stanislas vooral een zigeuner met een buitengewoon talent voor muziek en verleiding? Een sjoemelaar in auto-onderdelen? Een spion? Niets van dat alles of van alles een beetje?

De haltes die Boris aandoet, zorgen niet allemaal voor even sterke scènes, daarvoor kronkelt de plot nu en dan een beetje te uitbundig. Maar op zijn beste momenten sleept *Geschrift* je in luttele seconden mee van Brussel naar Jalma en weer terug. Acteurs en poppen, spelen en vertellen, tekst en muziek haken quasi naadloos op elkaar in. Het mooist zijn de flashbacks waarin auteur-regisseur

Wim De Wulf de band tussen de flamboyante vader en de kleine Boris tekent. Er lijkt een onverwoestbaar pact tussen de twee te bestaan. De vader speelt viool en oogst daarbij minstens evenveel succes met zijn persoonlijkheid als met zijn muziek. Boris volgt hem in al wat hij doet en is vol bewondering, maar geeft de ander nu en dan ook een ferme – soms onbewuste – veeg uit de pan. Ultima Thule laat vader en zoon achtereenvolgens voor hun publiek viool spelen. Het vergt een halve worsteling van acteur en muzikant, maar de poppen komen als virtuozen uit de scène te voorschijn.

Door zijn vertrek brengt Stanislas het grenzeloze vertrouwen van zijn kind onherstelbare schade toe. In de zoektocht die volgt, tasten beide mannen de mogelijkheden af om tenminste de grootste blutsen er weer uit te slaan. Boris zoekt zijn vader, maar komt misschien nog het meest van al zichzelf tegen. Een fijn muzikaal verhaal over familiebanden en wat die met een mens doen.